

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן וזינפלד שליט"א

רח' הרב סלט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר כי תצא לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"כי תצא למלחמה על אויבך ונתנו ה' אלקיך בידך... וראית בשביה אשת יפת תואר... והבאתה אל תוך ביתך" (דברים כא, יז).
כל העולם כולו וכל הבריאה נבראו כדי שעל ידם ובאמצעותם יתקרב האדם אל ה'; וכמ"ש (ישעיה מג, ז) לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו. וכל הבריאה מלאה אלוקות, ואין דבר ממנה ובה אשר לא נוכל למצוא

עיי"ש. וכן מכל הבריאה ניתן ללמוד דרכים להתקרב להשי"ת וכמ"ש (משלי י, י) לך אל הנמלה עצל, ראה דרכיה וחכם. וכתוב (משלי ל, כד-כה) ארבעה הם קטני ארץ והמה חכמים מחוכמים, הנמלים עם לא עז ויכונו בקיץ לחמם. שפנים עם לא עצום וישימו בסלע ביתם. מלך אין לארבה, ויצא חוצץ כולו. שממית בידיים תתפש, והיא בהיכלי המלך. עיי"ש עוד. וזה בחי' "כי תצא למלחמה על אויבך" שהוא היצר הרע (ע' ליקו"מ ח"א סי' קז) והבלי העוה"ז והגשמיות, "ונתנו ה' בידך... וראית בשביה אשת יפת תואר..." היינו נקודה טובה, ורמז להתקרב דרכו להשי"ת, בבחי' (שה"ש א, ה) שחורה אני ונאודה (וכמבואר היטב בליקוטי הלכות, ה' השקמת הבוקר סימן א), היינו מתוך גשמיות העוה"ז תקלוט נקודה יפה לאמצה ולקרבה אליך שעי' תוכל להתקרב יותר אל ה', וזה "הבאת אל תוך ביתך" ותאמץ אותה. (אם כי לפעמים צריכה לעבור שיפוך וטיפול והתאמה, שזה בחי' וגלחה את ראשה, ועשתה את ציפורניה, והסירה את שמלת שביה מעליה). ויהי רצון שזוכה שנתקרב תמיד להשי"ת ע"י כל דבר שבעולם, ע"י דעת תורה אמיתי.

לְעַבַד הַשֵּׁם וְתַבְרַךְ בְּשִׁמְחָה וְתִתְפַּרְהוּ מֵעַט מֵאֱלֹקִים וְכְבוֹד וְהָרַד תַּעֲפָרְהוּ (תהלים ח). הַגָּה יְדוּעַ, כִּי כָל מִי שֶׁתִּפְסַר לְאָדָם הֵן בְּרוּחָנִי הֵן בְּנִשְׁמָי, תִּתְפַּרְוֶהוּ הוּא בְּהַשְׁכִּינָה, שְׁהוּא בְּחִינַת אֱלֹקִים. וְהוּוּ וְתִתְפַּרְהוּ, בְּנִדְאֵי מֵעַט מֵאֱלֹקִים, הֵנוּ תִתְפַּרְוֶהוּ בְּנִדְאֵי מֵאֱלֹקִים, הֵנוּ בְּהַשְׁכִּינָה. אֵךְ בְּשִׂדְעַ זֹאת, שֶׁתִּתְפַּרְוֶהוּ הוּא לְמַעַלָּה וְלְמַטָּה, בְּנִדְאֵי יְהִי לֹו צַעַר גְּדוֹל וְעַצְבוּת, וְלֹא יוּכַל לְעַבַד הַשֵּׁם וְתַבְרַךְ בְּשִׁמְחָה. לְכֹךְ צָרִיךְ לְהַשִּׁיב לְעַצְמוֹ, מִה אֲנִי וּמִה חַי, כִּי הַמְלֶךְ בְּעַצְמוֹ מְסַפֵּר לִי תִתְפַּרְוֶהוּ שְׁלוֹ, וְכִי יֵשׁ כְּבוֹד גְּדוֹל מְוָה. מִתּוֹךְ כֹּךְ כָּא לְשִׁמְחָה גְּדוֹלָה, וְנִתְחַדְדְּשׁוּ הַמַּחֲזִין שְׁלוֹ. וְהוּוּ: וְכְבוֹד וְהָרַד תַּעֲפָרְהוּ. הֵנוּ עַל-יְדֵי כְבוֹד וְהָרַד שֵׁנֵשׁ לֹו, שֶׁתִּתְפַּרְוֶהוּ בְּעַצְמוֹ מְסַפֵּר לֹו תִתְפַּרְוֶהוּ, תַּעֲפָרְהוּ בְּמַחֲזִין חֲדָשִׁים. (ליקו"מ פט)

בה אלוקות ורמזים להתקרב על ידם להשי"ת, כי לית אתר פנוי מיניה (וזה"ק פנחס, רכה), ומלכותו בכל משלה (תהלים קג, ט). וזה בחי' משחז"ל (אבות פ"ה מ"ב) יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר, וקל כנשר, רץ כצבי וגבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמים. כי בלי התבוננות מה אפשר ללמוד מהבריאה? כלום! אבל אחר התבוננות נוכל ללמוד יסודות אדירים ודרכים נפלאים להתקרב על ידם להשי"ת. והנה התנא הקדוש תפס לדוגמא בתחילת דבריו דוקא חיה טמאה (והטהורה, דהיינו צבי, הזכירה אחר כך), שהיא חיה אכזרית וחייתית, ודוקא ממנה למד ומצא בה היסוד הגדול בעבודת ה' המכונה "עזות דקדושה", וכמ"ש הטור בריש ספרו באו"ח סימן א, וז"ל התחיל בעז כנמר לפי שהוא (העזות דקדושה) כלל גדול בעבודת הבורא יתברך, לפי שפעמים אדם חפץ לעשות מצוה, ונמנע מלעשותה מפני בני אדם שמלעיגים עליו, ועל כן הזהיר שתעזו פניך ומצחך כנגד המלעיגים ואל תמנע מלעשות המצוה, ולא תבוש, וכן אמר דוד המלך (תהלים קיט, מו) ואדברה בעצותיך נגד מלכים ולא אבוש.. אף כי היו מלעיגים עליו. ומבואר בדברי רבינו הקדוש ז"ל (לקוטי מוהר"ן קמא, סי' כב, ד) שאי אפשר לבא לרועים ומנהיגי דקדושה שהם הצדיקי אמת, שהם כלליות של

בברכת התורה וכמו"ס שמעון יוסף הכהן וזינפלד מדרש
שלח תשלח אר"א לא היה צריך לומר כן אלא אמר הקב"ה הואיל ונתעסק בכבודו של עולם ובתיקונו של עולם כדי שתינצל. ד"א א"ר חייא ומה אם צפור שאין לה לא זכות אבות ולא בריתות ולא שבועות בניה מכפרים עליה בני אברהם יצחק ויעקב שיש להם זכות אבות עאכ"ו שאם סרח אחד מהם שהוא מכפר עליהם לע"ל.
ד"א שלח תשלח א"ר ברכיה יש מוסיק שקושט כחץ וטס כעוף מנין שנאמר (תהלים צא) לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם אמר הקב"ה אם קיימת מצות שילוח הקן אני מצילך מאותן.
ד"א יש מצות שמתן שכרה עושר ויש מצות שמתן שכרה כבוד ומה מתן שכרה של מצוה זו שאם אין לך בנים אני נותן לך בנים מנין שנאמר שלח תשלח את האם ומה שכר אתה נוטל ואת הבנים תקח לך.
ד"א שלח תשלח רבנן אמרי למה שני פעמים שאם אירעה לך המצוה הזאת פעם שניה לא תאמר כבר יצאתי ידי חובתי אלא כל זמן שתארע לידך אתה צריך לקיים אותה. ד"א שלח תשלח רבנן אמרי אם שלחת מצות הקן את זוכה לשלח עבד עברי מנין שנאמר (דברים טו) וכי תשלחנו חפשי מעמך. ד"א מהו שלח תשלח את האם אם קיימת מצוה זו את ממנה לבוא מלך המשיח שכתוב בו שילוח מנין שנא' (ישעיה לב) משלחי רגל השור והחמור. ד"א אמר ר' תנחומא אם קיימת המצוה הזאת אתה ממנה את אליהו הנביא ז"ל שיבוא שכתוב בו שילוח שנא' (מלאכי א) הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא והוא יבא וינחם אתכם מנין שנא' (שם) והשיב לב אבות על בנים.

הקדושה אלא על ידי עזות [דקדושה] כמאמר רז"ל הוי עז כנמר, כמ"ש (שמות טו) נחלת בעוך אל נוה הקדשך, היינו, על ידי עזות [עיי"ז] נכנסים לתוך הקדושה, עיי"ש. וכן מבואר עוד בליקו"מ (שם סימן קמז) שכשם שמי שהוא עז פנים אין לו חלק בתורה כמ"ש רז"ל (הגיגה יד) ... והן הן עזי פנים שבדור, ע"ש. וכן אמרו רז"ל (מדרים כ). מי שיש בו עזות - בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני, נמצא שהעו פנים אין לו חלק בתורה, כמו כן מי שהוא איש שפל ונבוזה [אפילו בעיני עצמו, עם דימוי ירוד, ונופל בדעתו, ונשפע ומתבייש ומתפעל מהמלעיגים על האמת] ואין בו שום עזות דקדושה אין לו ג"כ חלק בתורה כמ"ש חז"ל (ביצה כח). מפני מה נתנה תורה לישראל? מפני שהן עזין, כי צריך שיהי' בו עזות דקדושה כמ"ש רז"ל הוי עז כנמר, עיי"ש. וכן מבואר עוד בליקו"מ (ה"א סי' ער) שצריך שיהיה לאדם עזות דקדושה, ואפילו נגד הרב בעצמו - צריך שיהיה לו עזות [דקדושה, ולא ח"ו דס"א, עזות מצח], שיעזו פניו [ולא יתבייש] לדבר עמו כל מה שצריך ולא יתבייש [שזו בושה רעה]

לע"נ הכיבה בת תמו ע"ה * רפ"ש לפורטונה בת מול

(דברים רכה ו, ה)

תיקון הכללי

שלח משה עבדו, אהרן אשר בחר בו (תהלים קה, כו). עיקר מעלתו וכבוד משה רבינו, כי עבד נאמן קראת לו (במדבר יב, ז; ועי' תפילת שחרית לשב"ק). ושל אהרן הכהן, שה' בחר בו וזוהרנו לעסוק בעבודתו במשכן ובית המקדש. "שלח" ל' הפשט (כת"א בכל מקום) היינו שמשה ואהרן היו מופשטים לגמרי מהבלי העוה"ז ומכל הגשמיים. (מתוך הספר "שי למורא")

תשובה

מוהרנ"ת אָמַר פּעַם: עוֹד אֶתְפָּאֵר לְפָנַי פְּסָא הַקְּבוֹד עַל שֶׁהִתְחַזְרְתִּי בְּתִשְׁבּוּחַ שְׁנֵי אֲנָשִׁים יְרוּדִים בְּאֵלֹהִים אֶחָד מֵהֶם הִיָּה הַגְּרַמְנִי שֶׁכְּנֻחָהוּ "דְּעַר דִּיִּתְשִׁיל", וְנִכְנַס פַּעַם בְּשֶׁבֶת לְקַלּוּזֵי שֶׁבְּבִרְסָלָב גַּעַת שְׁאִמְרוּ הִקְהַל קְדוּשַׁת "בְּתֵר", וּבְשִׁהֲרִים יָדְיוּ הַבְּחִינֵי אֲנִי"ש בְּדִי שֶׁהִקְתִּים אֶת יָדְיוּ גַעַת שֶׁכְּתַב בְּעִבּוּדְתוֹ בְּעֵצִים יוֹם הַשֶּׁבֶת, כִּי הִיָּה פְקִיד בְּעִירִיָּה. וְרָצוּ כַּמָּה מֵאֲנִי"ש לְגַעֵר בּוֹ וּלְגַרְשׁוֹ מִבֵּית הַמִּדְרָשׁ, אִוִּלֵּם מוֹהֲרַנְתִּי עֵבֶב בְּעֵדֶם וְלֹא הֵנִיחַ לָהֶם לְהִרְעֵ לוֹ, וְאָמַר: הִרִי בְּשִׁנְכֵס אֲלֵינוּ לֹא נִכְנַס לְלֹא שׁוּם סִבָּה וּבִדְאִי חוֹשֵׁב עַל תְּשׁוּבָה, כִּי לְבַתִּי כְּנִסְיוֹת אַחֲרִים לֹא הֵנִיחוּ לוֹ לְהִכְנַס וְכוּ', וּמִחֲמַת זֶה בְּאֵמַת הַתְּקַרְב אַחַר כֵּן לְאֲנִי"ש וְנַעֲשֶׂה לְאֶחָד מִחֻשׁבֵי אֲנִי"ש. הַשְּׁנֵי הֵיָּה אֶחָד שֶׁלְמַד סְפָרֵי הַשְּׁפֵלָה וּבֹא אֶל רַבִּי יִצְחָק בֶּן מוֹהֲרַנְתִּי שֶׁהִיָּה בְּיָדוֹ מִנְהַל הַדָּאָר בְּעִיר טוּלְטְשִׁין, וּבִקְשׁ מִמֶּנּוּ שֶׁיִּשְׁאִיר לוֹ מְקוֹם בְּעִגְלַת הַדָּאָר הַנוֹסַעַת לְבְּרִלִין, כִּי הִיָּה חֲפֵץ לְנוֹסֵעַ לְשֵׁם מִחֲמַת שְׁשֵׁם דְּרוֹ רֵאשִׁי הַמְּשִׁפִּילִים בְּיָדוֹ, וְרָצָה לְלַמּוֹד מֵהֶם, וּבְדִיוֹק אִז בָּא מוֹהֲרַנְתִּי אֶל בְּנֵי רַבִּי יִצְחָק לְבֵית הַדָּאָר, וּבְשִׁהֲבִיט הָאִישׁ הַהוּא בְּפָנָי מוֹהֲרַנְתִּי מִצָּא מוֹהֲרַנְתִּי חֵן בְּעֵינָיו מְאֹד, וְשָׂאֵל אֶת רַבִּי יִצְחָק עַל מוֹהֲרַנְתִּי: "מִי זֶה, הָאָדָם הַזֶּה?" עָנָה לוֹ רַבִּי יִצְחָק: "זֶהוּ אֲדוּנִי אָבִי, וְשָׂאֵלוֹ הָאֵם יְכוּל אֲנִי לְדַבֵּר עִמוֹ, עָנָה לוֹ רַבִּי יִצְחָק בְּדִבְרָי. וְהִתְחִיל לְדַבֵּר עִם מוֹהֲרַנְתִּי, וְהִתְחַזְרוּ כְּבָר מוֹהֲרַנְתִּי בְּתִשְׁבּוּחַ וְשׁוֹב לֹא נִסַּע יוֹתֵר לְבְּרִלִין, רַק נִשְׁאָר אֶצֶל מוֹהֲרַנְתִּי וְנַעֲשֶׂה יָרָא וְכִשֵּׁר בְּזִכְרוֹתָ. (ש"ש"ק חלקים א-ג)

מוהרנ"ת אָמַר: רַבְּנֵי יְגִמֹר אֶת עֵינֵינוּ עִם הַבְּלָנִים - "בְּעֵרְס" - הִיָּינוּ עִם הָאֲנָשִׁים הַפְּשׁוּטִים וְהַפְּחוּתִים בְּמַעְלָה, כְּהַבְּלָנִים, כְּמוֹ שֶׁיְגִמֹר אֶת עֵינֵינוּ עִם הַחֲסִידִים. כְּאוֹמַר, שֶׁכָּל מִי שֶׁרָק יִטָּה עֲצָמוֹ וְיִתְבַּטֵּל לְרַבְּנֵי עַל כָּל אֲשֶׁר יִצְנָה סוּף כָּל סוּף יְבוּא עַל תְּקוּנָה בְּשִׁלְמוֹת, אִם בְּלֵן אִם חֲסִיד. (ש"ש"ק חלקים א-ג)

לְעִילּוֹי נִשְׁמַת
שְׁלֵמָה בֶּן אַבְרָהָם חִיוֹן ז"ל
י"ז מִנְחָם אָב

יְרִיב בֶּן מִנְיָה
חֹרֵה בְּתִשְׁבּוּחַ שְׁלֵמָה

הארות על מאמר "אנכי" (בסימן ד)

כשארם יודע שכל מאורעותיו הם טובה גדולה להאדם כי על ידם גם לבו נשבר בקרבו ונעשים וכן החולי והיסורין הם טובה גדולה להאדם כי על ידם גם לבו נשבר בקרבו ונעשים יותר קרובים להשי"ת וזה בחי' משחז"ל (ברכות ה.) כל שהקב"ה חפץ בו מדכאו ביסורין [ועל ידם נתכפרים לו עוונותיו כמ"ש (שם) מזה שן ועין עבד יוצא בהם לחירות, יסורין שממרקין כל גופו של אדם עאכו"כ] וכמ"ש חז"ל (תנחומא, כי תצא, ב) אמר ר' אליעזר בן יעקב צריך אדם להחזיק טובה להקב"ה בזמן שהיסורין באין עליו. למה, שהיסורין מושכין את האדם להקב"ה שנא' כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירצה, וסגולת היסורין להחזיר את האדם למוטב יותר משאר הענינים כמ"ש חז"ל (סנהדרין קא:;) וכי חזקיה מלך יהודה לכל העולם כולו לימד תורה ולמנשה בנו לא לימד תורה, אלא מכל טורח שטרח בו ומכל עמל שעמל בו לא העלהו למוטב אלא יסורים שנאמר וכו' (דה"ב לג) ובהיצר לו חילה את פני ה' אלקיו וידוע מאד וגו' הא למדת שחביבין יסורין, וכדאמרין (מנחות, ג:) אמר ר' יוחנן למה נמשלו ישראל לזית, לומר לך מה זית אינו מוציא שמנו אלא ע"י כתינתה אף ישראל אין חוזרין למוטב אלא ע"י יסורין. (מתוך הספר "שי למורא")

פי יקרא קן צפור

יש נשמות שנפלו על-ידי מעשיהם הרעים, ורחוקים מן הקדושה ומטלטלים בגלות, בזלותא ודגלותא, והם בבחינת "פי יקרא קן צפור לפניך וכו' והאם רבצת וכו'". פי כל הנפשות שרשם בכבוד השם יתברך, והקב"ה הוא בחינת "אם כל חי", והקב"ה רובץ ומרחף על הנפשות הנ"ל כאם על הבנים, להגן עליהם לבל ישתקעו חס ושלום לגמרי בזלותא ודגלותא. וצריכין להשתדל לזכות באלו הנפשות ולהוציאם מהגלות, לקרבם להשם יתברך, ואזי לפי בחינת יציאת הנפשות מהגלות, כן יוצא הקב"ה פניכול מהגלות, פי שם שרש נפשם, הינו בכבוד פנ"ל. ועל זה מזהיר הכתוב: "לא תקח האם על הבנים", הינו שיהיה לבל יקח הקב"ה לעצמו עם הנפשות, הינו שלא יקרב אלו הנפשות בשביל לגדל כבודו, חס ושלום, פי אז לא יוכל להוציא הנפשות מהגלות, פי אי אפשר לקרב אלו הנפשות להשם יתברך פי אם על-ידי התורה, שהיא שרש כל הנפשות; ולתורה אי אפשר לזכות, פי אם על-ידי ענה ושלמות בתכלית, הינו שיהיה בורח מן הקב"ה ולא יסתפל על כבוד עצמו כלל, ואז יקרא יוכל לזכות לתורת חסד ולהעלות על-ידי אלו הנפשות ולהוציאם מזלותא ודגלותא, ולגדל כבוד השם יתברך על-ידי זה ולהחזירו לשרשו, כמבאר בפנים.

(אוצר היראה כנסת קהל צבאות אות טו)

סוד פנת אלול

העקר הוא לידע שהשם יתברך עדין עם כל אֶחָד וְאֶחָד, אֶפְלוֹ עִם הַגְּרוּעַ שֶׁבְּגְרוּעִים, בְּבַחֲבִינַת "וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּבֶךְ". וְכָל זְמַן שֶׁהָאָדָם חוֹזֵר זֹאת בְּדַעְתּוֹ וּמְכַנֵּס זֹאת בְּלִבּוֹ בְּאֵמַת, שֶׁזֶה בְּחִינַת הָאֲזִקְרָה "וְיִדְעַת הַיּוֹם וְכוּ' כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת", הִיָּנוּ בְּחִינַת "אִם אֶסֶק שְׁמַיִם שֶׁם אֶתָּה וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּבֶךְ", אִזּוֹ בְּדִבְרָי יֵשׁ לוֹ תְּקוּנָה גְדוֹלָה כָּל יְמֵי חַיָּיו לְזִכּוֹת לְדַרְךְ הַתְּשׁוּבָה בְּאֵמַת, כִּי זֶה עֵקֶר הַדְּרָךְ הַתְּשׁוּבָה בְּחִדּוֹשׁ אֲלוֹל, שֶׁהוּא בְּחִינַת "הִנְתַּן בֵּינֵם דְּרָךְ וְכוּ'", שֶׁזֶה סוּד פְּנֵת אֲלוֹל, כְּמוֹכָא בְּפָנּוּת. וְהַכְּנָה הַפְּשׁוּטָה שִׁיּוּצָא מִזֶּה לְכָל בְּנֵי-אָדָם הַפְּשׁוּטִים הוּא, לִידַע שֶׁאֶפְלוֹ בְּתוֹךְ מַצְלוֹת-יָם-הַשּׁוֹטְפִים מְאֹד עַל הָאָדָם כְּהַמּוֹן גְּלִי הַיָּם מִמֶּשׁ, בְּחִינַת "וְתִשְׁלִיכֵנִי מִצּוֹלָה בְּלִבֵּב יָמִים", אֶף-עַל-פִּי-כֵן גַּם שֶׁם יֵשׁ דְּרָךְ וְנִתְיָב תְּמִיד לְשׁוֹב אֲלָיו יִתְבַּרְךְ עַל-יְדֵי בְּחִינַת "אִם אֶסֶק שְׁמַיִם שֶׁם אֶתָּה וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּבֶךְ", שֶׁזֶה סוּד פְּנֵת אֲלוֹל, בְּחִינַת הַדְּרָךְ הַנִּבְל שֶׁכָּל אָדָם יְכוּל לְזַכּוֹת אֲלָיו תְּמִיד בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, בְּפִרְט בְּאֲלוֹל, אִם יִאֱמִין בְּזֶה בְּאֵמַת וּבְפִשְׁטוּת. (הלכות ערות, הלכה ה, אות ט)

מכתבים על פרישת השבוע

מאת הר"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

לְעִילּוֹי נִשְׁמַת
תְּמוֹ נַת אַסְתֵּר ע"ה
נִלְכַ"ע מ"ז שְׁבַט
תַּנְצַבְהָ.
נַת וְצִרְנָה בְּלֹאוֹר ע"ה
ר' רַפָּאֵל בֶּן ר' מֹשֶׁה ז"ל

לְהַצִּלַּחַת
ר' אַבְרָהָם בֶּן אַסְתֵּר וּמִשְׁפַּחְתּוֹ
בְּרוּחַנּוּת וּבְנִשְׁמוּת

לְתַרּוּמוֹת, הַקִּדְשָׁה/מִסִּירַת שְׁמוֹת לְבִרְכָה
050 - 4161022
לְקַבְּלַת הַעֲלוֹן הַשְּׁבִיעִי לְמִיָּל יַעֲרוֹ קֶשֶׁר בְּמִיָּל
netzah.meir@gmail.com